En mode "mentoring"

Per PepMaria el dl., 19/11/2018 - 17:11

Fa uns anys, deia un empleat d'una universitat nord-americana: "Ens hem tornat parts de persones que es relacionen amb parts de persones". És a dir, quan un/a alumne/a es dirigeix a un/a empleat/da de la universitat, una part de l'alumne/a (aquella part de l'alumne que té un problema de matrícula, per exemple) es relaciona amb una part de l'empleat/da (aquella part de l'empleat que té la funció de resoldre problemes de matrícula). El problema és que en una institució educativa, l'alumne només madurarà com a persona si es relaciona com a persona sencera amb les persones senceres dels altres alumnes i dels seus educadors (professors i personal no docent).

I això que és tan important en una institució educativa, ho és també en molts altres àmbits i organitzacions en què ens movem. Com ho podem fer per aconseguir que es relacionin persones senceres amb persones senceres?

Un document de la universitat jesuïta Boston College (*A Journey into Adulthood- Un itinerari cap a l'adultesa*) considera que l'acompanyament dels estudiants cap a la maduresa personal i professional és una responsabilitat de la universitat. Segons aquest document, el personal de la universitat s'ha de constituir en una "mentoring community" – comunitat de mentors. El mentor és aquell adult que estableix converses amb l'estudiant per ajudar-lo a elaborar les experiències que està tenint – dins i fora de l'aula. Així, en relació amb una experiència vital concreta (un curs que ha acabat, un viatge de cap de setmana...), el mentor ha d'ajudar l'alumne a:

1. Parar atenció a allò que ha experimentat.
2. Preguntar-se quin sentit té allò que ha experimentat en el seu recorregut vital des dels punts de vista espiritual, intel·lectual i social.
3. En base a tot l'anterior, plantejar-se quines decisions ha de prendre.

Aquest ajut només és possible si el propi mentor es fa aquestes mateixes preguntes en relació amb les seves pròpies experiències vitals. Per tant, el mentor – per molta edat que tingui- també està recorrent el seu itinerari cap a l'adultesa. Mentor, n'hauria de ser tothom a la Universitat: des del recepcionista que conversa amb l'alumne en ocasió de les claus d'una aula fins al tutor acadèmic, l'assistent religiós, el professor de matemàtiques o l'administratiu que gestiona canvis de matrícula amb l'estudiant.

Més enllà de la universitat, això del mentoring es pot fer en diversos àmbits de la vida. És bo viure "en mode mentoring". És a dir: quan estic tractant una persona en qualsevol ocasió (compartint una reunió de treball, dinant amb ella, comprant a la seva botiga, vigilant junts els respectius fills que juguen al parc...), sempre puc activar el mode mentoring. Sense violentar intimitats d'entrada, puc preguntar com li va la vida, què ha fet darrerament, quines decisions porta entre mans, etc. L'objecte de la conversa no és donar solucions sinó:

1. Escoltar-la per entendre la seva situació vital; fer-li preguntes perquè digui amb les seves paraules allò que ha experimentat (*parar atenció a l'experiència*)
2. ajudar-la a lligar l'experiència amb altre experiències que ha tingut, des dels punts de vista espiritual (vida interior), intel·lectual (comprensió del món) i social (construcció d'un món millor), i amb el sentit que jo hi he donat (*trobar sentit a l'experiència*)
3. I ajudar-la a pensar per ella mateixa els passos realistes – possibles- que ha de fer des d'ara (*decisions a prendre*).

Probablement jo no sóc l'únic que la pot ajudar a pensar les decisions: altres persones, algun professional concret, algun familiar seu... deuen ser gent a seguir consultant. Aquí, doncs, acabo la feina com a mentor i remeto la persona a altre membres de la mentoring community.

Com de lluny arribarem en cada conversa? Depèn de la situació concreta, de la progressiva amistat que vagi sorgint, de l'estat d'ànim d'un i altre en aquell moment, etc. Potser "arribar lluny" vol dir dues coses: ajudar la persona que enfoqui millor el problema que té plantejat (certs problemes no es poden solucionar del tot); i també créixer en amistat i intimitat amb aquella persona.

Finalment, caminar cap a l'adultesa deu ser això: saber activar en cada situació el "mode mentoring".

.....

· "Per educar un infant cal tota la tribu." Proverbi africà.

· "Els éssers humans es llencen al sofriment volent escapar-se'n. Desitjosos de felicitat, destrueixen bojament la seva felicitat, com si ells mateixos fossin llurs pitjors enemics. Estan famolencs de felicitat però viuen torturats de mil maneres. On trobar la persona que els sacii, la que elimini llurs afliccions, la que dissolgui llur bogeria? On trobar un amic així? Shantideva *La marxa cap a la llum I, 28-30.*

· “Cal acompanyar amb misericòrdia i paciència les etapes possibles de creixement de les persones. L’Església acompanya la humanitat en tots els seus processos, per més durs i prolongats que siguin.” Papa Francesc

.....

· Recorda una conversa que hagis tingut darrerament amb alguna persona *en mode mentoring*. Quines habilitats has posat en joc? Com s’ha elaborat la solució? Com heu crescut en amistat?